

VODOVÁHY/SPIRIT LEVELS EXISTUJÍ NA VŠECH STUPNÍCH VÝVOJE

Galerie Makráč hostí výstavu Kláry Horáčkové

Inspirací pro přemítání o rovnováze v přírodě, životě lidském a kosmickém i uměleckém prostoru může být výstava sochařky, sklářské výtvarnice a designérky Kláry Horáčkové. Výstavu nazvanou Vodováhy/SPIRIT LEVELS prezentuje od 18. května do 24. června 2016 Galerie Makráč (Ústav makromolekulární chemie AV ČR v Praze 6, Heyrovského náměstí 2).

Někdy je lepší, když ten, kdo vstupuje na výstavu, nemá bližší informace, komentář nebo dokonce výklad záměru autora, musí se o to více sám snažit porozumět. Ne vždycky se to podaří, protože některé autorské koncepty jsou tak složité, že divák bez pomoci nápovědy zůstane bezradný. To ale není případ výstavy Vodováhy/SPIRIT LEVELS. Opravdu velkým kumštem je dokázat náročnou vizi převést do výtvarného díla tak, aby byla srozumitelná a přístupná, aniž koncept podlehně prvoplánovitosti. Propracováváte se výstavou Kláry Horáčkové od celku k jednotlivým dílům a od nich zase nazpátek k celku a krok za krokem se vám vyjevuje důmyslnost a komplexnost zpracování zvoleného tématu.

Dosažení rovnováhy signalizuje nepatrná bublinka uvězněná ve válci technického skla. Tyče na stěně vytvářejí geometrickou kompozici od jedné do sedmi, jak počet tyčí stoupá, přetvářejí se obrazce na symboly a jejich význam se komplikuje: rovnoběžka, trojúhelník a čtyřka až po komplexní dvanáctku. Strnulost části tyčí změkčil žár ohně, který je uprostřed nebo v jedné třetině délky vytvaroval do široce otevřeného oblouku a rozšířil tak výrazové možnosti zprvu rovné linie o diagonálu – dva na sobě nezávislé individuální světy tvořící přímkou najednou inklinují ke spojování, rozpojování, přitahování se či odpuzování. Spojníci nebo protikladem jsou bublinky vodováhy, s jejichž umístěním v délce tyče si autorka pohrává.

Od abstraktní geometrie přechází ke zkoumání/hledání rovnováhy v organickém světě. Vodováhy připíná na větve torza keře nebo koruny stromu a dokonce i na běžné předměty osobní potřeby – myš od počítače, peněženku, diář, kuchyňský nůž, kámen a baseballovou pálku. Duševní, duchovní i fyzickou rovnováhu pracně hledá a obtížně nachází i příroda i člověk mezi všemi svými povinnostmi, sportem, prací, majetkem a místem ve světě. Převládající pocit precizní technicistní kompozice této trojice podtrhují velká úhlová vodováha na straně větve a přímková lanko nad osobními věcmi; rovnováhu každé z nich ale zkoumá jednotlivá, osobní bublinka.



Druhou část výstavy Vodováhy/SPIRIT LEVELS tvoří čtyři skleněné plastiky Kláry Horáčkové. I ony se vyvíjejí v čase a prostoru od nekontrolovatelného výboje sloupu temné hmoty směrem vzhůru, přes její prosvětlení a ukáznění v podobě stavovaného tabulového skla s ponechanými ostrými hranami a okraji připomínajícími ledovec, po kultivaci tvaru broušením do konečné fáze „organického“ rozkladu každé sebepevnější hmoty; z kdysi mocných stěn věží zůstávají k zemi přisedlé zbytky – kalíšky nesoucí stopy neodvratné degradace a zániku. Kromě první plastiky zasahující bez omezení do otevřeného prostoru, jsou další tři uzavřeny ve skleněných krychli s rozrušeným povrchem zadní stěny, jak postupuje degradace hmoty objektu, zadní stěna se prosvětluje a zranění povrchu skla ustupuje.

Každé zde vystavené dílo Kláry Horáčkové přerůstá samo sebe, stává se nepostradatelným prvkem výstavy a slouží vyššímu celku: to, co začalo jako abstraktní geometrie oscilující mezi hříčkou a filozofií a pokračovalo projevem určujících siločar ve vnějším světě přírody a člověka, vygradovalo extenzí fyzické hmoty. Jejím konečným stádiem, a tudíž dosažením rovnováhy, je zánik. Výstava Kláry Horáčkové nám říká, že bublinka vodováhy existuje na všech stupních vývoje a jejímu imperativu je vše podřízeno. Můžeme si hrát dál a dokonce tvrdit, že je elegantním návodem pro řádné bytí.

Klára Horáčková (*1980 Praha) je absolventkou Střední uměleckopřemyslové školy sklářské v Kamenickém Šenově (1995 – 1999). Ve studiu pokračovala v Ateliéru skla u prof. Vladimíra Kopeckého na Vysoké škole uměleckopřemyslové (2000 – 2006) s roční stáží v so-

chařském ateliéru u prof. Jiřího Beránka a ročním studijním pobytem na Wetterhof School of Art and Design v Hämeenlinna v jižním Finsku, městě studentů a rodišti Jeana Sibeliusa. Rok 2008 byl začátkem její pedagogické dráhy na VŠUP, nejprve působila jako vedoucí sklářské dílny a od r. 2011 je asistentkou vedoucího Ateliéru skla. Na svém kontě má přes 40 samostatných i skupinových výstav (ČR, Slovensko, Německo, Egypt, Francie, Jižní Korea, Belgie, Holandsko, Itálie, Dánsko), je nositelkou mnoha ocenění ze sklářských sympózií: 1. cena v soutěži „Art and Craft in Glass“ v kategorii skleněná plastika, kombinované techniky a materiály, Nový Bor, 2006, 10. Mezinárodní sklářské sympóziem Nový Bor, 2009, „Alexandria International Sculpture Symposium in Natural Materials – Three dimensional Glass“, Alexandrie, Egypt, 2010, Symposium Hommage à Erna Mesárovičová, Bratislava, Slovensko, 2013.

K nejvýznamnějším projektům Kláry Horáčkové patří například kompozice monumentálních zrcadel Inner Space (2006), plastiky ze stavovaného skla EGGO a Microcosmos (2008), monumentální hvězdice The Junction (2010–2011), Revelation Boxes I, II (2010), Ball Bowl, Pill Bowl (2012), Metaball vases (2011), Instalace (streamová projekce, 2010), Zrcadlo a maskáč (2013). Zúčastnila se mezinárodních projektů „Crossing Border“ (Ebeltoft, Dánsko, 2008) a bienální přehlídky „GIT–Glass Is Tomorrow“ (Francie). Tento mezinárodní projekt na podporu uměleckých řemesel a designu v současné sklářské tvorbě vznikl za spolupráce Evropské komise a partnerských organizací vysokých uměleckých škol, výrobců skla a zahraničních designérských studií.

(red)